

A címszerepben Nagy Szilvia

fotó: Nagy Botond

RÓZSALÁNY

Szép karácsonyi – pontosabban adventi – ajándékok kaptak a kerület lakói. December 4-én és 11-én ingyenes musical előadást tekinthetünk meg a Boldog Salkaházi Sára templomban, melyhez még szintén térítésmentes, szolid vendéglátás is járult, finom fahéjas tea és forraltbor formájában.

Bár mára ezek a fogalmak kezdene kissé önmegosztódní, átmenetet, sőt színinomat képezni, a Rózsálány inkább újszerű opera, mint musical. A téma, a szép, példaértékű, ám tragikus, szenvedésekben bővelkedő életút komolyságot követel a zene terén is. Ez ne riasszon el senkit, aki nem műértő, és általában a könnyedebb dallamok híve. A Rózsálány zenéje komoly, ám nem elvont. Teljes mértékben élvezhető, átérzhető „civil” füllel, zenei képzettség nélkül is. A nyitány de-

rűsen, majd a történetet híven követve borongós baljósattal szóló operai hangzása kissé dzsesszesre vált, majd kifejezetten rock jellegűvé válik – és már kezdődik is az első jelenet. A későbbiekben elsősorban az opera és mellette a dzsesszes hangzás dominál.

Az előadásra megtelt a templom. A darab bemutatása előtt László Tamás polgármester köszöntötte a szereplőket és a jelenlévőket. Szent Erzsébetről szólva elmondta, hogy szokatlan módon, már halála után négy évvel szentté avatták. Mikor Erzsébet élt, különösen válságos volt a helyzet, miként napjainkban is az. Élete példa, üzenete máig, sőt ma különösen aktuális: szolidaritásra, mások szeretetére kell törekednünk, s változtatni az életünkön.

Majd a nyitány következett, s meglepőenkedt Erzsébet történetének főbb elemei. A mesészerű,

örömteli részletek, mint a mű címét is meghatározó rózsacsoda, és boldog, egymást támogató kapcsolata férjével, épp úgy, mint a drámai elemek. Ez utóbbiakban bővelkedik a szent életútja, s a darab zenéje mindvégig híven tükrözi a történetek hangulatát.

A világitástechnika és a helyi adottságok szerencsés „együttműködésének” köszönhető néhány kiemelkedően szép hatású kép. Az oldaltól kissé balra álló feszület, és a szereplő hatalmasra nőtt árny-sziluettje a történeteknek plusz nyomtatékat, s egyszersmind összefoglalását adva rajzolódott ki a falra a záró jelenetben, Erzsébet halálakor.

A címszereplő Nagy Szilvia hangja kristálytisztán, jól érthetően cseng, s látható átéléssel játszik. Bájos megjelenése mellett kellemes orgánuma, a belőle érezhető kedvesség is hitelessé teszi az általa megformált Erzsébetet. A találó szereplőválasztás, és az ő profi, elkötelezett játéka garancia a sikerre, mely nem maradt el. Szinte észrevétlenül repült el a kétszer 45 perces előadásidő, s a népes szereplőgárdának hosszas tapssal mondott köszönetet a közönség. Erzsébet tettei, a rászorulókon való segítni akarása, élete példátértékű. Ma, amikor az önzés és törtétes már-már társadalmilag legalizált magatartás, s különösen így, Karácsony és az új évi számvetés idején, hatványozottan lényeges. De az üzenet nem csak ennyi. Igen figyelemre méltó az egyik kulcsszereplő, a Török Máté által megformált ferences barát több kijelentése is. Mikor Erzsébet férje a halálához vezető keresztes háborúba indul, a barát keservesen tiltakozik. Elmondja, a hit nem vezethet öldökléshez, nem helyes a nevében csatázni, s életmódotként, de ünnepi üzenetként is helytálló kijelentést tesz: „én inkább azt javaslom néktek, adjatok békét minden teremtménynek”.

A Rózsálány címszereplője Nagy Szilvia. A békéscsabai születésű lírai koloratúrszoprán énekesnő 2010-ben diplomázott a budapesti Liszt Ferenc Zene-művészeti Egyetemen a darab szerzője, Andorka Péter évfolyamtársa volt – így kezdődött a közös munka.

– Mi motiválta a pályaválasztásban, s milyen élményeket, eredményeket mondhat magának eddig e területen?

– Kiskoromtól fogva szerettem produkálni magam, a hűgömmel (aki most színésznő az egri színházban) gyakran rendeztünk játekból szindarabokat, amit a családnak végig kellett néznie. Azt hiszem, ez bennünk genetikailag kódolva volt, és sorsszerűen mentünk erre a pályára. A dolgok csak úgy megtörténtek velünk, ami nem jelenti azt, hogy ne dolgoznánk meg mindenért keményen. A legnagyobb hatással mégis a békéscsabai Színi stúdiós éveink voltak ránk, és azért beszéllek végig többes számban, mert az a társaság, amely akkor kinevelkedett, olyan mélyen hatott és hat a mai napig egymásra, hogy azt érzem, ez tart minket mozgásban, és ez ad erőt és lelket mindenhez.

– Milyen érzés egy ilyen tragikus sorsú hős alakját megformálni, mennyire tud vele azonosulni?

– Erzsébet alakja nagyon összetett és ellentétesen hat a mai társadalom beállítódásával. Épp a Rózsálány bemutatója előtt akadtam rá egy könyvre, ami idézi Erzsébet szavait már a halálos ágyról: „...hisz tudod, milyen boldog voltam.” Ez nagyon döbbenetesen hatott, mert kívülről nézve, ha beletekintünk mások életébe és ott meglátjuk élete kisebb-nagyobb tragédiáit, csalódásait, fájdalmait, hajlamosak vagyunk a szentimentalizmusra, hajlamosak va-

gyunk ezekre koncentrálni, holott mindenkit érnek látható vagy láthatatlan sűrűlések, megrázkódások, de ugyanakkor minden körülmenyek között készen állunk a boldogságra. A legnehezebb időkben is tudunk boldogok lenni, és meglátni a szépet másokban és magunkban! Erzsébet tudta ezt, próbált így élni, és én így próbáltam megjeleníteni az ő személyiségét.

– Mennyiben hatott a szerep önrre, az életére?

– Azt hiszem, a személyiséget leginkább a tulajdonságok aránya határozta meg, de mindenki van legalább egy csipet mindegyikből. Ha egy személyiséget építünk ki, akkor fel kell erősítenünk magunkban az összes olyan érzetet, ami jellemzi a másikat, és ami valójában már egy harmadik személyiség: egy belőlem gyúrt Ő. Ezt többé már nem tudom kiszélesíteni magamra, mint ahogy egy számunkra fontos családtag vagy barát lényét sem tudnánk kitörölni. Jobbnak érzem magad az ő lényétől.

– Hivatása mellett mely dolgok, vezérelvek fontosak az életében?

– Rendkívül szeretem a természetet. Sokat sétálok az erdőben, a nevem jelentése is erdő. Imádom a fákat. Úgy képezem, hogy nagyon bölcses, jók, érzékenyek és mindent tudnak. Szeretem a békéjüket, és szeretnék én is ilyen lenni. De ha valamit igazán szeretnék az életben, az az, hogy olyan embereknek tudjak örömet okozni a zene segítségével, akik ezt valójában igénylik. Sokan magányosak, kétségbeesettek és örömtelenek, ritkán jutnak a széphez, a jóhoz, mert felőrlik őket a mindennapok. Nincs döbbetesebb egy igaz szívű jövő, hálás kézfogásnál, egy mosolytól, egy könnyes tekintetnél. Visszakanyarodva első kérdéséhez, ezt tartom a legnagyobb eredménynek! Emellett persze szeretnék sokat tudni, sokat látni és sokat élni.

SZINDARAB KERÜLETÜNKRŐL – ÉS MÁS KOMASÁGOK

Vadonutáj darabját, a Deilephila-t mutattuk be december 17-én a kerületünk színtársulata, a KoMa. Az előadás történetét pártiak legendáiból állították össze. Rólunk szól, ám nem csak nekünk. Olyan érdekes karaktereket, helyzeteket, emberi kapcsolatokat vonultat fel, melyekre nemcsak a kerület lakói, mindannyian ráismerhetünk.

Már a cím is fejtőre kész. Pedig, van logikája, jelentősége, nagyon is! A darab, a deilephila pestújhelyensiről, a Pestújhelyen felfedezett lepkeéről kapta címét!

Az első világháború előtt nagy kávéházi, és színházi élet zajlott pártiánkban, működött a kerületben a Széchényi Színház, tartottak műkedvelő előadásokat különböző ipartestületi összejövetelek alkalmával. A palotai erdő, pedig – tiltott-párbajok központja volt. Ezeket a régi történeteket, s a hetvenes évekből Újpalota születését; a Pestújhely Emlékkönyve című helytörténeti kiadványt segítségül hívva, no meg az itt élőkkel beszélgetve született meg az előadás sztorija. A társulat tagjai interjúkat készítettek, ellátogattak a helytörténeti múzeumba, hogy anyagot gyűjtsenek. A mintegy 90 perces előadást szünet nélkül játsszák a szereplők: Fekete Zsolt, Lass Bea, Mohai Tamás, Polgár Péter, Szabó Vera, Valcz Péter.

Mennyire sikerült visszaadni történetünket, milyen az előadás? A legjobb, ha maga a néző dönti el. Nem lenne szerencsés már a premier után lelőni a poénokat. Arról viszont tán érdemes beszélni, hogy mit várhatunk a KoMatól. A 10. égen is nagy siker volt, repertoárjuk másik darabja, az Utolsó roma pedig különleges megoldásokban

is bővelkedik. Legutóbbi előadására Gyömrőről, Diósdról is érkeztek nézők, s mint mondták, nem bánták meg. Szociológiával foglalkozó szakembertől azt hallottam, szerinte jó volna a ma ilyesmit tanuló egyetemistákat is elhozni a darabra, vagy akár azt elvinni hozzájuk. És, most nézzünk néhány konkrét véleményt. **Juhász Judit:** Elandalítottak, megsimogatták a homlokom, majd váratlanul brutális barackot nyomtak rá. Később tükröt tartottak elem, én meg bólogattam elégedetten, no lám, ez vagyok én is, a nagy fehér tömeg része. Nyugalomba ringattak – ringattam magam, míg egy váratlan csavarral máris köztük, a megvetettek közt találtam magam, mert kiderült: ugyanott és ugyanúgy fáj, ha bántanak. Nem tapsoltam a végén, eszembe sem jutott. Csak megkö-

szöntem, többször is. **Juhász Annamária:** Kiváló színészi játék, rengeteg meglepő ötlet, különleges hangulat és különleges érzések. Úgy kezdődött el, hogy észre sem vettem, hogy én is benne vagyok, a darabban vagyok. Nagyon tetszett, ahogy a különböző helyszínek váltakoztak, és ahogy a színészek egy pillanat alatt képesek voltak egyik szerepből a másikba átváltani. Örülök, hogy ilyen színház is van, különleges és értékes. **Horváth Edit:** Otthon érzetem magam, Marosvásárhelyen, ott láttam ilyen izgalmas előadásokat. A hangulata volt az, ami megfogott. Nevettem, aztán megdöbbentem, majd legszívesebben sírva fakadtam volna, ez a darabot nagyon sok embernek látni kellene. Megkockáztatom, 27 éve nem volt részem ilyen jó előadásban.

Ez volt az Utolsó Roma, amelynek történetét – részben – szintén a KoMa társulat szította. S most térjünk vissza egy kicsit az új darabhoz (is), melynek apropóján, még a bemutatás előtt, Vékes Csabát kérdeztem.

– A jelenetek képekként villannak fel, vagy van összefüggő kerettörténet, aprópó?

– A szerkezete picit bonyolultabb, mint az Utolsó romáé, bár hasonló, a felvilágosított jeleneteket inkább motívumok kötik össze, mint konkrét szereplők. Ilyen természetesen a pillangó, lásd Deilephila. Illetve minden szín a kerület életének egy pillanata, ami szintén erős kapocs.

– A jelmezek, díszletek jelzésértékűek, vagy lesz totál korhű öltözet?

– Díszlet lényegét tekintve egyáltalán nincs, egy-két jelzéssel dol-

gozunk, ami minden színben idomul a helyzethez, elsősorban a fantáziánknak köszönhetően. A jelmez kicsit összetettebb kérdés, de Pirityi Emesének hála csodásan meg lett oldva. Minden színész több szerepet is játszik, összesen kb. 50 figura tűnik fel a darab során, tehát teljesen korhű mindenki nem lehet, már csak a költségvetés miatt sem, de nagyon szellemesen és kreatívan van megoldva, hogy a hatása mégis ez.

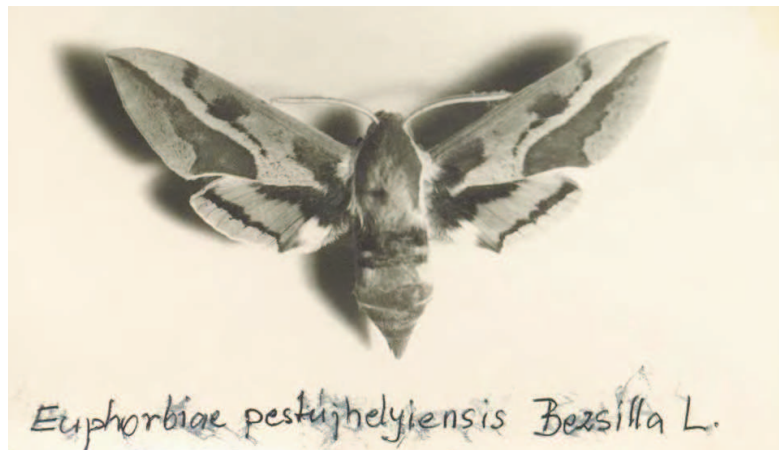

A színészek egy pillanat alatt képesek voltak egyik szerepből a másikba átváltani. Örülök, hogy ilyen színház is van.

– Mit gondolsz a darabról?

– Nagyon fontos, hogy el tudtuk készíteni ezt az előadást erről a kerületről, nem csak ennek a kerületnek, hanem minden színház szerető embernek. A próbaanyagot alatt sokkal közelebb kerültünk a környekhez, értjük látjuk és tiszteljük a múltját, és nagyon drukkolunk a jelenének. Reméljük az itteni nézőkkel egymásra találunk és hosszú közös jövő vár ránk.

Deilephila Euphorbiae ab Pestújhelyensis

A Deilephila következő előadásai:
2012. január 21. Szombat, 19:30
2012. január 22. Vasárnap, 19:30